

Το τότε και το σήμερα: Πόσο φως θέλει για να ξημερώσει το αύριο;

Χ.Τ.

Μας περιμένουν στη γωνία. Οι κουμπάροι, τα πρωτοξάδερφα, οι βλαχοδήμαρχοι, οι λευκοί άρχοντες των τοπικών κοινωνιών που μέσα σε λίγες ώρες γίνανε πρασινομπλέ και χάρισαν στιγμές ευτυχίας σε εκείνους που μας εξοντώνουν.

Την Κυριακή ξανάβαλαν το φτυάρι στο χώμα, ξεκίνησαν να σκάβουν και πάλι τον τάφο σου...και το δικό μου...γιατί απείχαν, γιατί θεωρούσαν πως η ψήφος στην αυτοδιοίκηση δεν είναι πολιτική, δεν είναι σημαντική, γιατί έπαθαν αχρωματοψία...

Η συγκυρία είναι μια. Ή τώρα ή ποτέ.

Ποτέ. Ποτέ. Ποτέ!

Πως να γράψει κανείς για τη συγκυρία, πως για την κρισιμότητα της κάλπης;

Η δεξιά στηρίζει Σγουρό, στηρίζει Καμίνη, για ακόμη μια φορά μας τρίβει στη μούρη τη βρωμερή, τη μόνη και παντοτινή αλήθεια για τη σχέση Σοσιαλδημοκρατίας και Άκρο-δεξιάς...κοινός τους εχθρός η εργατική τάξη, που τολμά να αμφισβητήσει πως η πολιτική είναι για λίγους, πως είναι υπόθεση για ειδικούς. Κοινός, παντοτινός τους εχθρός εμείς, που διψάμε για ζωή, διεκδικούμε αξιοπρέπεια.

Ψηφίζω για τη ζωή μου.

Για το παρελθόν μου και το μέλλον μου. Το μέλλον μου σε αυτήν εδώ τη χώρα.

Τη δυνατότητα να υπάρχω κι εγώ εδώ, να μην είμαι η τέταρτη γενιά της οικογένειάς μου που δεν μπορεί να ζήσει στην Ελλάδα.

Το παρελθόν μου, το μέλλον μου: η Αριστερά αυτού του τόπου.

Πως να γράψει κανείς για τη συγκυρία; Πως για την Αριστερά και εκείνο το όραμα για μια κοινωνία με επίκεντρο τις ανάγκες των πολλών;

Τέταρτη γενιά...

Η πρώτη ήρθε από τον Πόντο για να εγκατασταθεί στη Θράκη. Όχι για πολύ. Ήρθαν οι φασίστες, την σάπισαν στο ξύλο και όταν μετά από βδομάδες σηκώθηκε από το κρεβάτι οργανώθηκε στον ΕΛΑΣ. Γιατί το απάνθρωπο δεν το κοιτάμε, δεν το παρατηρούμε αδιάφορα, το καταπολεμάμε!

...και μας καταπολεμά. Μας κυνηγάει λυσσαλέα, μας απειλεί, μας διώχνει...μας φτάνει ως την Τασκένδη, μας χωρίζει από τα παιδιά μας που βρίσκουν καταφύγιο στη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας...

Η δεύτερη γενιά που επί εμφυλίου πρώτα φυλακίστηκε μαζί με τη μητέρα της και αφέθηκε «ελεύθερη» και μόνη. Ελεύθερη, χωρίς τροφή, χωρίς προστασία. Μόνη, με το στίγμα του «παιδιού του εαμοβούλγαρου» στο μέτωπο και με την απορία πότε επιτέλους θα έρθει εκείνος ο πατέρας, ο Κομμουνιστής, που την έκρυψε ένα βράδυ για να μην πάθει κακό και βγήκε στο βουνό με την υπόσχεση της επιστροφής...

αυτή η δεύτερη γενιά που άφησε το θρανίο και βγήκε στο βουνό στα δεκατέσσερά της χρόνια, τραυματίστηκε σοβαρά και για το υπόλοιπο της ζωής της έφερε στο σώμα της και στην ψυχή το τραύμα της χαμένης νίκης, της παράδοσης των όπλων...

σε μια ξένη χώρα, «σοσιαλιστική» που την απείλησε, την τραμπούκισε, την βάφτισε εχθρό όταν ρώτησε για την εισβολή στην Πράγα και μίλησε για εσωκομματική δημοκρατία...

Η τρίτη λίγο πριν την εφηβεία ήταν πια σίγουρη πως την είχαν κοροϊδέψει. Έψαχνε να βρει τους λόγους για τους οποίους η προηγούμενη γενιά της έλεγε ψέματα. Γιατί ψέματα πρέπει να σου λένε. Δεν μπορεί να είσαι από την Ελλάδα και να βρίσκεσαι αλλού. Χωρίς υπηκοότητα, χωρίς χαρτιά που συνδέουν την ύπαρξή σου με αυτήν τη χώρα, χωρίς τη δυνατότητα να πατήσεις το πόδι σου στον τόπο που γέννησε τους γονείς σου...και τους έδιωξε μαζί με το μεγάλο και δίκαιό τους όραμα.

Η τρίτη γενιά που μετά το τέλος της χούντας ήρθε στην Ελλάδα με την ελπίδα να πάρει την ελληνική ιθαγένεια, βρέθηκε αντιμέτωπη με το παρακράτος, κατέληξε να κρατά στα χέρια της πολύ πιο γρήγορα ένα γερμανικό διαβατήριο και κουβάλαγε μαζί της μια αίτηση και ένα προσωρινό χαρτί. Προσωρινό με μια σφραγίδα του στρατού για άλλα επτά χρόνια...

«Η μάνα σου και κι εγώ πιστεύουμε σε μια κοινωνία στο επίκεντρο της οποίας θα βρίσκονται ο άνθρωπος και οι ανάγκες του, σε μια κοινωνία η οποία θα προσφέρει σε όλους σύμφωνα με τις ανάγκες τους και στην οποία όλοι θα συμβάλλουν σύμφωνα με τις δυνατότητες τους» μου είπε η τρίτη γενιά. Στα Γερμανικά. Οι δεκαετίες σου αλλάζουν τη γλώσσα, βλέπεις...όχι πολιτική πεποίθηση.

Σφαίρες. Γρηγορόπουλος. Θάνατος. Εξέγερση. Εξέγερση!

Επιστροφή στο άγνωστο. Επιστροφή σε μια χώρα, με την οποία με συνδέει τι;

Το όνομά μου, που στη Γερμανία δεν έχει περάσει μέρα χωρίς να χρειαστεί να το συλλαβίσω.

Η εμφάνισή μου, που μόνο βόρεια Ευρώπη δεν θυμίζει.

Πάνω απ' όλα όμως η μία και αξεπέραστη, διαχωριστική και για πάντα κόκκινη γραμμή που με ξεχωρίζει από τους ελληνορθόδοξους, από εκείνους που στη Γερμανία του 21. αιώνα

ζουν στην Ελλάδα του 1960, από την Ομογένεια και τις φοκκλόρ αναμνήσεις της για μια πατρίδα που δεν ήταν η δική μας...

Το τότε και το σήμερα

2014: Δύο αυτοκτονίες την ημέρα, μεγαλύτερη αύξηση φτώχειας στην Ευρώπη, τρία εκατομμύρια χωρίς ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Φαρμακονήσι. Σαμος. 80% ανεργία στις νέες γυναίκες. Μανωλάδα. Μπαλτάκος. Σαμαράς. Παύλος Φύσσας. Απλήρωτη, ανασφάλιστη εργασία, κουπόνια αντί για μισθό, σκλαβιά.

...και τόσα άλλα. Τόσα που δεν βρίσκω τον τρόπο να τα εκφράσω, τόσα για τα οποία δεν υπάρχουν λόγια...τόσα που θέλω να πω, τόσα που οφείλουμε να αλλάξουμε. Τόσα που πρέπει να γκρεμίσουμε, τόσα που πρέπει να οικοδομήσουμε.

Για εσάς φαίνεται είναι λίγα.

Για εσάς που υποστηρίζετε πως το «Μπέος ή ΣΥΡΙΖΑ» είναι ψευτοδίλημμα...για εσάς που ενώ μας εξοντώνουν, συζητάτε ποιος ψήφισε το Μάαστριχτ, για εσάς που πριν δύο χρόνια γρονθοκοπηθήκατε όταν υπερασπιστήκατε τη Δούρου και σήμερα δηλώνετε πως το κόμμα της ευθύνεται για τα ποσοστά του Κασιδιάρη...

Μπροστά στα μάτια μας χτίζεται το νέο κράτος της δεξιάς. Το κράτος σωματοφύλακας του Κεφαλαίου, το κράτος που καταστέλλει απεργίες, φυλάει χρυσωρυχεία, το κράτος που σκοτώνει.

Το κράτος εγγυητής του Success Story του Κεφαλαίου, το κράτος που τα παίρνει όλα πίσω.

Απέναντι σε αυτό το τέρας η διάσπαση της Αριστεράς αποτελεί μικρότητα, η ουδετερότητα έγκλημα εις βάρος ενός λαού που τα τελευταία χρόνια έδωσε αμέτρητες μάχες οι οποίες πρέπει να αποτυπωθούν επιτέλους και στην κάλπη.

Η σύγκρουση των δυο κόσμων διαμορφώνει το πεδίο της πάλης, η δυνατότητα της Αριστεράς να αντιληφθεί την εκάστοτε στιγμή ποιά είναι τα διαθέσιμα εργαλεία, η χρησιμοποίηση των οποίων θα φέρει την εργατική τάξη σε θέση να κάνει το επόμενο βήμα, είναι καθοριστική για τη δυνατότητα νίκης. Και τον κίνδυνο ήττας. Ακόμα μια ήττα...;

Ο Κομμουνισμός δεν πέφτει από τον ουρανό, τον οικοδομούμε. Με στρατηγικές και τακτικές επιλογές, με συμμαχίες, με συγκρούσεις, γνώμονας των οποίων είναι το συμφέρον του κόσμου της εργασίας.

Η συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης δεν αφήνει περιθώρια για παρερμηνείες. Την Κυριακή κρίνεται αν θα υπάρξει αύριο, για σένα, για μένα....για την Αριστερά και για την εργατική τάξη αυτού του τόπου.

Για όσους η ύπαρξη της Αριστεράς δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά το αναγκαίο μέσο για την χειραφέτηση της εργατικής τάξης και ολόκληρης της κοινωνίας, για όσους ο Κομμουνισμός δεν είναι ουτοπία αλλά πολιτικό σχέδιο στις 25 Μαΐου η επιλογή είναι μια: ΣΥΡΙΖΑ.

